

една вечеръ, той убива единъ татаринъ, отъ който пищѣла цѣла Добруджа; после организира едно нападение срещу гръцкия владика, който отивалъ въ Исакача, но не успѣлъ да го улучи; по-късно, съ сжщата дружина отъ напети момци се опиталъ да се справи съ единъ молдованинъ — народенъ изедникъ отъ село Сомово, но при нападението билъ познатъ и издаденъ на турската власть. Заобиколили го заптиитѣ. Той извадилъ острата си и широка кама, изплашилъ ги, отървалъ се отъ ржцетѣ имъ и избѣгалъ въ околността на Тулча, въ едни каменни кариери — Мааритѣ. Вмѣсто него хванали зета му, били го до смъртъ, а сестра му Търна дълго разкарвали отъ конакъ на конакъ.

По това време Караджата билъ станалъ истински горски хайдутинъ и войвода на чета отъ 7—8 момци, които го следвали до край въ борбата и светото му дѣло. Скривалището му било Бабадагския балканъ. Отъ тукъ той вършилъ своитѣ първи бунтовнически обиколки изъ Ени-къой, Чамурлии, Бабадагъ и други. Знае се че той събиралъ пари за оржие, което купувалъ отъ Румъния, за да го раздава на храбритѣ момчета отъ четата си. Двеста лири той взелъ отъ чорбаджи Желѣзка и отъ чича си Велка.

Захари Стояновъ, най-голѣмия изследователъ на онази велика епоха на Караджата